

De barst in het kosmisch ei

DE BARST
IN HET
KOSMISCH EI

Nieuwe concepten
over geest en werkelijkheid

Joseph Chilton Pearce

samsara

Copyright © 1996 Joseph Chilton Pearce

Copyright © 2017 Nederlandse vertaling, uitgeverij Samsara BV

Oorspronkelijke titel: *The Crack in the Cosmic Egg*

Vertaling: Egbert van Heijningen

Ontwerp omslag en vormgeving binnenwerk: Erik Thé, www.erikthedesign.com

Deze uitgave is tot stand gekomen in samenwerking met Inner Traditions,

Bear & Co en Blackbird Literaru Agency, Baarn

ISBN 978 94 9141 171 7

NUR 730

Niets uit deze uitgave mag worden op welke wijze dan ook, gereproduceerd worden zonder uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van uitgeverij Samsara.

*Ter herinnering aan mijn vrouw,
Patricia Ann,
moeder van ons vijfjal*

*En elke dag trok het kind erop uit
En het eerste ding dat hij bekeek, dat werd hij zelf,
En dat ding was deel van hem die dag
Of voor maar even,
Of voor een jaar, of vele jaren in een lange reeks.*

— Walt Whitman

inhoud

voorwoord	9
inleiding	15
1 cirkels en lijnen	23
2 ventielen en oplossingen	49
3 blauwdrukken en perspectieven	91
4 vragen en antwoorden	III
5 spiegel tot spiegel	139
6 vuur-brand	167
7 zien en worden	183
8 mythos en logos	219
9 don Juan en Jezus	249
10 visie en reflectie	289
gids tot verwijzingen en bibliografie	297
verwijzingen en noten	298
bibliografie	315

voorwoord

door Thom Hartmann

Ik herinner me nog de twee grote spiegels in het huis van mijn oma van moederskant. Ze hingen tegenover elkaar, aan weerszijden van de huiskamer. Als ik op precies het goede punt ertussenin stond, kon ik als jongetje van negen jaar de kamer en mijzelf oneindig vaak weerspiegeld zien. De reeks weerspiegelingen liep aan beide kanten door tot in een onpeilbaar diepe verte. Mijn oma overleed toen ik negen was. Ze was een van de mensen op de wereld waar ik het meest van hield. Ik weet nog dat ik soms dacht dat ik misschien een glimp van haar geest kon zien, als ik maar snel genoeg heen en weer keek tussen de spiegels. Dan zou haar geest misschien over mijn schouder met me meekijken, net zoals mijn oma bij leven zich samen met mij over die oneindige spiegelingen had verwonderd.

De diepte in die twee spiegels was een illusie, maar leek verbazingwekkend echt. Een even hardnekkige illusie is de werkelijkheid van de wereld waarin we leven. Het lijkt of vaste materie werkelijk vast is en kleuren werkelijk kleur hebben, ook al weten we dat vaste objecten voor meer dan 99,9999 procent bestaan uit lege ruimte. En dat kleuren niet meer zijn dan vibraties van kleine pakketjes quanta of elektromagnetische energie die we fotonen noemen. We ontvangen ze op ons netvlies, waar ze in een chemische

reactie worden omgezet in elektrochemische data. Zo worden ze doorgestuurd naar ons brein, waar de werkelijkheid wordt samengesteld.

Zelfs onze cultuur, die bestaat uit niets anders dan vluchtige gedachten, ideeën en overtuigingen, heeft de hardnekkige schijn van werkelijkheid. We weten met grote zekerheid wat mogelijk is en wat niet mogelijk is, wat goed is en fout, geaccepteerd of aanstootgevend – zelfs al veranderen al deze culturele referenten (soms zelfs drastisch) binnen de duur van een enkel mensenleven. Desondanks lijkt dit alles op ieder gegeven moment echt en tastbaar te zijn.

We hebben ontdekt dat er een aantal specifieke delen van de hersenen lijken te zijn die, als ze op de goede manier en in de juiste volgorde worden geactiveerd, een ervaring creëren van ontzag en mystieke eenheid met de gehele schepping. Wetenschappers hebben ontdekt dat er vele religieuze rituelen en technieken (en een flink aantal planten) bestaan die de mensheid door de eeuwen heen heeft geperfectioneerd om deze delen van de hersenen te activeren en zo een Boeddha-achtige verlichting of Sint Franciscus-achtig gevoel van mystieke verbondenheid te veroorzaken. Onder neurowetenschappers wordt momenteel de discussie gevoerd of dit soort ervaringen wellicht een rol speelt in het mysterie waarom in de cultuur van iedere menselijke beschaving een prominente rol is weggelegd voor de een of andere vorm van godsbesef. De onderliggende vraag is of onze hersenen zijn geprogrammeerd door een bewust universum dat ontdekt wil worden, of dat onze hersenen bij de juiste prikkeling uit neurale impulsen de illusie van een goddelijk wezen creëren.

Dit zijn allemaal voorbeelden van het membraan van de werkelijkheid waarin wij leven – ons persoonlijke en gezamenlijke ei. En het feit dat onze hersenen zo in elkaar zitten dat ze ons leiden tot God, de ontdekking dat materie

voornamelijk uit lege ruimte bestaat, of dat die spiegels niet echt toegang geven tot een andere dimensie (of toch...?), ze staan voor mij allemaal op hun eigen manier voor de barsten die we soms vinden of maken in dat ei.

Eén zo'n barst ontdekte ik toen ik begin twintig was en het boek las dat u nu in uw handen heeft. We schreven de jaren zeventig van de twintigste eeuw en ik was bepaald niet de enige die deze ervaring beleefde.

'Klassiek' is het woord dat we doorgaans gebruiken om een werk te beschrijven dat vele jaren na publicatie nog altijd fris en relevant is. Of het nu gaat om een werk van duizenden jaren geleden, zoals de dialogen van Plato, of van eeuwen geleden, zoals de heldere en opzienbarende woorden van Thomas Jefferson of Teilhard de Chardin, of van slechts drie decennia geleden, zoals de eerste druk van *The Crack in the Cosmic Egg*.

Klassiekers zijn niet alleen klassiekers omdat ze de tand des tijds hebben doorstaan, maar ook omdat hun invloed verder reikt dan een paar individuele levens: ze veranderen complete culturele paradigma's. Met dit boek heeft Joseph Chilton Pearce in de vroege jaren zeventig een barst in het ei van de westerse cultuur veroorzaakt die in velerlei opzicht de directe bron was van de meer esoterische aspecten van de moderne zelfhulpbeweging, de wijdverbreide interesse in mystiek en de ontdekking van het snijvlak van wetenschap en spiritualiteit.

Dit is een boek dat levens verandert. Daarom is het de moeite waard om het langzaam en in alle rust tot u te nemen. Ik kan me herinneren dat het me de eerste keer maanden heeft gekost om het volledig op me in te laten werken. Steeds opnieuw stuitte ik op concepten en ideeën. Ik wilde ze testen in de werkelijkheid of met anderen bespreken, of een tijdje met me meedragen, er van verschillende

kanten tegenaan kijken, ze met mezelf bespreken en zelfs erover dromen totdat ik ze volledig begreep en kon integreren in mijn leven.

Er is zoveel te vinden in dit fantastische boek, voor mij zowel ontdekkingen als bevestigingen.

Neem bijvoorbeeld de manier waarop Pearce het creatieve proces beschrijft. Ik schrijf al vanaf het moment dat ik oud genoeg was om te kunnen lezen en ik heb het altijd een merkwaardig idee gevonden dat ik een vaag omlijnd idee of denkbeeld kon hebben waar ik een paar dagen of weken of maanden (en in één geval zelfs jaren) mee rondliep. Alsof ik ergens zwanger van was, dat nog niet klaar was om geboren te worden. Ik kon er soms een glimp van opvangen in een dagdroom, of als ik bij het lezen of in een discussie iets tegenkwam dat eraan raakte, of gewoon door iets wat ik opmerkte in de wereld. En dan opeens was het klaar om naar buiten te komen. Ik pakte pen en papier of ging achter mijn typemachine zitten (en tegenwoordig achter mijn computer) en de woorden stroomden naar buiten. Of het nu een gedicht was of een verhaal of de eerste ruwe versie van een non-fictieboek – het was van een helderheid, een precisie en een volledigheid die ik nooit voor elkaar had gekregen als ik het stap voor stap, woord voor woord had geprobeerd op te schrijven, of als ik eerder in het proces had geprobeerd de woorden op papier te krijgen, toen ik nog zwanger was van het concept maar nog niet klaar voor de geboorte. Wat me uit dit boek duidelijk werd, was dat ik net zo schrijf als anderen creëren. We worden ons bewust van het ei, daarna van een kleine barst in het ei, en dan, door serendipiteit, of door magie, of bij de genade Gods, opent de barst zich plotseling ver genoeg om het licht van begrip binnen te laten. In een klap is alles helder en gemakkelijk uit te drukken.

Pearce's begrip van de vele facetten van het ei en de diverse barsten wordt gedeeld door anderen, met name diegenen die te midden van de oudste volkeren ter wereld hebben geleefd. Mijn vriend, de schrijver en psycholoog/socioloog Robert Wolff, vertelde me laatst een verhaal over de tijd die hij heeft doorgebracht met het inheemse volk van de Senoi in Maleisië, en hoe deze mensen simpelweg dingen 'weten' die hun stamleden hebben meegemaakt op verre locaties, en dingen die in de toekomst zullen gebeuren – alles met een absolute en onvoorstelbare precisie en zekerheid. Roberts ei van een (dubbele) universitaire opleiding liep een barst op door het contact met deze bijzondere jagers/verzamelaars die in de jungle leven in perfecte harmonie en vrede met hun omgeving en met elkaar. In een brief die hij me schreef in juni 2002 zei hij hierover: 'Thom, we zijn zo veel kwijtgeraakt toen we kozen voor machines!'

En inderdaad, zoals Pearce optekent in deze briljante verkenning, hebben we veel verloren. Maar, zoals u ook zult ontdekken bij het lezen van dit boek, de oeroude wegmarkeringen en runentekens, de barsten die onze verre voorzaten hebben ontdekt, ze fluisteren ons nog altijd toe. En wat misschien nog meer reden tot enthousiasme is: hoe dieper we graven in ons begrip van de natuurkunde en de wereld van de natuur, hoe duidelijker we de contouren gaan herkennen van de barst waar sjamanen en vuurlopers ons over vertellen, en waarvan moderne natuurkundigen zoals David Bohm in hun laboratoria hebben aangetoond dat ze moeten bestaan.

Lees en drink diep, neem de tijd om te genieten van dit prachtige geschenk dat Joseph Chilton Pearce u geeft. Geniet van de reis door een bijzondere en levendige wereld van inzicht, intuïtie en ontdekkingen. En weet dat u na lezing van dit boek nooit meer dezelfde zult zijn die u daar-

voor was... in plaats daarvan zult u de wereld helderder zien, u zult de stem van de wereld horen fluisteren in Alles Wat Leeft, en u zult de aanwezigheid voelen van goddelijkheid, mysterie en ontzag in dit en ieder volgend moment.

Thom Hartmann

Montpelier, Vermont, Verenigde Staten, 2002